Viering Vlaamse feestdag 2014, Vlaams Huis Brussel

Brussel, 11 Juli 2014

In de **Drukpersstraat**, vlak achter het Vlaams Parlement, verzamelden in de namiddag zo'n 250 tal Vlaamse feestvierders, voor het Vlaams Huis, om de Vlaamse feestdag letterlijk en figuurlijk te vieren. Er waren enkele stands opgesteld, een springkasteel voor de kinderen, een bar met terras en een podium. De VVB-autobus 'Ja voor Vlaanderen' stond verder in de straat opgesteld.

Verschillende parlementsleden van N-VA (Theo Franken, Karl Van Louwe, Mark Demesmaeker) en Vlaams Belang (Dominiek Lootens-Stael), evenals vele lagere partijkaders gaven present. Er was ook een ruime delegatie van studenten van het KVHV (Katholiek Vlaams Hoogstudenten Verbond) aanwezig, terwijl de aanwezigheid van het NSV (Nationalistische Studenten Vereniging) maar beperkt bleef tot één mooie verschijning.

De aanwezige feestvierders konden zich voldoende te goed doen aan het Vlaamse brouwsel, want er waren gratis vaten van de N-VA, het VB, de Vlaamse Volksbeweging, Meervoud en TAK. De BBQ was vrij snel uitverkocht, zelfs nadat enkele militanten nog snel de vleesafdeling van een nabij gelegen winkel waren gaan leegkopen. Dus het moet goed zijn geweest ! Een agent van de Brusselse politie, hield discreet, van aan de toog in het Vlaams Huis, "een oogje in het zeil". Er deden zich echter geen incidenten voor.

Rond 18.00u. hield Bernard Daelemans, Vlaams activist en bewoner van het Vlaams Huis, zijn gelegenheidstoespraak (zie bijlage). Nadien volgde nog een optreden van de Vlaamse zanger Danny Appoloni . Hij kon het publiek begeesteren en zorgde ervoor dat er ook voldoende werd gedanst. Waar maken we dit nog mee ? Tegen 21.00u was het straatfeest afgelopen, verschillende N-VA-partijkaders trokken naar een eigen 11-Juli receptie in de Brusselse binnenstad en de overblijvende feestvierders zetten hun discussies, binnen aan de toog van het Vlaams Huis, verder tot in de vroege uurtjes van 12 juli ….

Luc Van den Weygaert .

Toespraak Bernard Daelemans, ondervoorzitter Vlaamse Volksbeweging en redacteur Meervoud.

Brussel, 11 juli 2014.

Beste vrienden,

Dames en heren,

Vlaamse vrienden,

Geachte parlementsleden,

Vrienden van het Vlaams Huis,

Militanten van de Vlaamse beweging,

Leden van de Vlaamse Volksbeweging,

Taktivisten,

Abonnees van Meervoud,

Beste buren van het Vlaams Huis,

Chers voisins de la maison flamande,

Vrienden uit … (Baskenland, Catalonië, Schotland, Fryslan, …???)

Vrienden van de vrienden,

Aan iedereen van harte welkom op deze 11 juliviering.

Deze viering wordt stilaan een mooie traditie, en we zijn dan ook fier jullie hier in het politieke hart van Brussel te mogen verwelkomen.

Een woord van dank gaat aan de Stad Brussel.

Ja, beste vrienden, de Stad Brussel heeft ook deze keer, net als vorig jaar een mooie geste gedaan door ons dit podium ter beschikking te stellen, en heeft ook alles keurig geregeld om de straat voor ons parkeer- en verkeersvrij te maken. Hartelijk dank dus aan de stad Brussel.

DE politie van de zone Brussel-Elsene heeft ook een gunstig advies verleend voor het organiseren van dit straatfeest.

Er was maar één verbodsbepaling in de lange lijst van 32 veiligheidsvoorwaarden die de politie voor ons heeft opgesteld. Vandaag is volgens bepaling 32 “iedere actie van revendicatieve aard verboden”.

Voor wie het niet zou weten, goed Nederlands voor een revendicatie is een eis.

Wij mogen vandaag geen acties ondernemen met een eisend karakter.

Beste vrienden,

We kunnen de politie geruststellen. We zullen het Vlaams parlement niet bestormen. We zullen ook het koninklijk paleis niet bestormen. De enige actie die we vandaag geen ondernemen is … het heffen van het glas. En wij heffen het glas … op de Vlaamse onafhankelijkheid die elk jaar weer dichterbij komt.

Vlaanderen onafhankelijk ! Dat eisen wij niet. Dat komt er ! En onze beste bondgenoten daartoe zijn onze Waalse en Franstalige landgenoten.

We moeten hier mijns inziens vandaag hulde brengen aan Joelle Milquet én ook aan haar opvolger Benoît Lutgen. Met hun non, non, non, non, non … hebben zij meer Vlamingen tot het inzicht gebracht dat België niet werkbaar is, dan 100 congressen van V-partijen en studiedagen en meetings van Vlaamse verenigingen.

We moeten ook hulde brengen aan de PS, die haar eigen machtsdeelname in Wallonië en hier in Brussel belangrijker achtte dan de vorming van een Belgische regering. “Eigen staat eerst”, schijnen ze daar bij de PS te vinden, en wie kan ze ongelijk geven.

Vlaamse vrienden,

We moeten erkennen dat de voorbije verkiezingen niet de doorbraak hebben gebracht die velen onder ons stilletjes verhoopten. De V-partijen zijn niet ‘incontournable’, ze zijn niet ‘onmisbaar’ geworden. De optelsom van de scores van de V-partijen vertoont zelfs een lichte krimp ten opzichte van de verkiezingen van 2014. Zowat 40% van de kiezers gaf een mandaat aan een partij die de Belgische staat wil ontmantelen.

40%, dat is tegelijkertijd véél, zeker in het licht van de geschiedenis.

Maar het is toch ook niet voldoende, om ons meteen naar de eindfase te leiden, naar het onafhankelijke Vlaanderen waar wij van dromen. Het draagvlak voor Vlaamse onafhankelijkheid is gegroeid, maar het is nog niet ijzersterk.

Beste vrienden, er is duidelijk nog werk aan de winkel voor de Vlaamse beweging. Hier ligt een grote maar mooie taak om het draagvlak voor Vlaamse onafhankelijkheid te verruimen. Ik zal hier straks op terugkomen. De niet-partijpolitieke Vlaamse beweging smeedt plannen om aan de weg te timmeren.

Over die plannen zal ik het straks nog hebben, maar mag ik hier vanuit mijn Meervoud hoedanigheid toch het volgende opwerpen ? Waarom blijven we steken met een beperkt draagvlak voor Vlaamse onafhankelijkheid ? Tegenstanders van de Vlaamse onafhankelijkheid hebben niet nagelaten de mensen bang te maken voor een hardvochtig en asociaal Vlaanderen. Ze hebben de leidende Vlaamse partij zelfs tijdens de campagne in het defensief gedrongen. Het Vlaanderen van morgen bestaat nu eenmaal niet in hoofdzaak uit bedrijfsleiders en managers, maar wel uit al-dan-niet hardwerkende Vlamingen, tweeverdieners, maar ook alleenstaande ouders, werklozen, armen, en eenvoudige mensen met een verre van riant pensioen. En op zijn minst is de perceptie gecreëerd dat het toekomstige Vlaanderen meer een VOKA-Vlaanderen moet worden dan een sociaal Vlaanderen.

Wat er ook van zij, de electorale kaarten zijn geschud, en het is met die kaarten dat onze volksvertegenwoordigers nu aan de slag moeten. We willen ze op dit ogenblik alle krediet geven. Het is al een groot pluspunt dat de idee om met de vorming van een Vlaamse en Waalse regering te wachten tot de federale puzzel gelegd is, werd opgeborgen. Wallonië heeft hierin het voortouw genomen. Ere wie ere toekomt. En het lijkt er op dit moment op dat in Vlaanderen nog niet iedereen helemaal klaar is voor de ‘copernicaanse revolutie’. We zien toch nog zo veel aarzelingen bij één van de onderhandelende partijen om voluit te gaan voor het Vlaamse niveau.

Niets verbiedt ons te dromen van een Tsjecho-Slovaaks scenario waardoor de boedelscheiding misschien veel sneller haar beslag zal krijgen dan we nu voor mogelijk achten. Ook in Tsjechië en Slovakije was er geen draagvlak voor een splitsing, en zelfs de politieke leiders waren er niet voor gewonnen. Toch zijn die landen elk hun weg gegaan toen was gebleken dat verdere samenwerking onmogelijk was geworden doordat de politieke inzichten en prioriteiten al te ver uiteen lagen. Zijn we in dit koninkrijk aan de Noordzee ook al niet zo ver dat we het wereldrecord regering vormen hebben binnengehaald, en wie weet nog eens gaan verleggen ?

Het Tsjecho-Slovaaks model vergt toch ook wel een minimum aan zelfrespect, laten we zeggen, “vijf minuten politieke moed” om “de stekker eruit te trekken”. De sleutel ligt wat dat betreft niet in handen van de leidende Vlaamse politieke formatie, maar misschien wel bij de leidende vakbond in Vlaanderen. Bij die vakbond en die “beweging” zullen er toch ook wel mensen zijn die het inzicht kunnen verwerven dat zij zelf ook mee gestalte kunnen geven aan het Vlaanderen van de toekomst. In plaats van een rem te vormen op de Vlaamse natievorming, kunnen zij juist een impuls geven aan het sociale Vlaanderen van de toekomst. Het is nooit te laat om tot inzicht te komen.

Vrienden,

We kunnen hier vandaag veel speculeren over wat er misschien deze zomer en de volgende jaren staat te gebeuren. Maar het zal ons niet te ver leiden als we het politiek gebeuren passief aanschouwen, zoals een konijn naar een lichtbak staart.

Volgens mij is het meer zinvol dat we ons afvragen wat we zelf kunnen bijdragen om de Vlaamse onafhankelijkheid tot een aantrekkelijk en gedragen perspectief te maken in onze samenleving.

En op dat vlak zijn er toch in West-Europa twee lichtende voorbeelden waar we ons in Vlaanderen kunnen aan spiegelen. Niet toevallig heeft de Vlaamse Volksbeweging het afgelopen voorjaar een zeer geslaagde manifestatie georganiseerd samen met Schotten, Catalanen, Basken, Zuid-Tirolers, Veneten en vele andere delegaties van volkeren die het zelfbeschikkingsrecht opeisen.

Terecht is hier in Brussel, bij de Europese hoofdkwartieren gemanifesteerd voor het recht op zelfbeschikking, en wat een schande dat het ene Vlaming is geweest, de huidige “president” van Europa, in feite de voorzitter van de Europese Raad, die elk land, dat overweegt zich terug te trekken uit het staatsverband waar het ongelukkig in zit gekneld, afdreigt met de mededeling dat er voor hen geen plaats is in de Europese Unie.

De Schotten en de Catalanen laten het niet aan het hart komen. Zij zullen een referendum organiseren, en het volk laten spreken over hun staatkundige toekomst.

De situatie in beide landen is nochtans niet vergelijkbaar. De Schotten krijgen hun referendum, geheel en al officieel en London heeft zich geëngageerd om de uitslag ervan te eerbiedigen. Daarentegen verzet Madrid zich met hand en tand tegen het voornemen van de Catalaanse regering om een dergelijk referendum uit te schrijven. In beide gevallen heeft de regeringsleider zich verbonden met het onafhankelijkheidsstreven.

Zeker in Schotland was dat geen evidentie. Schotland bezit geen gestructureerde beweging, en zeker geen breed gedragen independentistische traditie. Maar we zien wel dat, nu de Schotse burgers uitgenodigd worden om zich over de onafhankelijkheid uit te spreken, de opinies hierover steeds meer uitgesproken worden. Of ze het zullen halen of niet, dat weten we niet, maar één ding is zeker, qua Schots bewustzijn, zal na het referendum niets meer het zelfde zijn in Schotland.

In Catalonië liggen de zaken anders. Daar zijn het burgerbewegingen die zelf een referendumbeweging hebben in gang gestoken. En dat is volgens mij een leerzaam gegeven voor Vlaanderen. Vijf jaar terug was er ook in Catalonië geen uitgesproken draagvlak voor onafhankelijkheid. Men droomde er misschien wel van, maar men zag het niet als een realistische optie. In de opiniepeilingen scoorde de onafhankelijkheid, net zoals vandaag in Vlaanderen, een tien à vijftien percent aanhangers. Tot er in een klein dorpje, genaamd Arenys De Munt, ergens aan de Costa Brava, besloten werd om een gemeentelijke volksraadpleging te houden over onafhankelijkheid. De hele bevolking werd aangesproken om zich over de kwestie uit te spreken. Natuurlijk werd de volksraadpleging onwettig verklaard, maar een plaatselijk burgercomité zette door en ruim 40% van de bevolking van Arenys De Munt, verplaatste zich voor dit on-officiële gebeuren. In de daaropvolgende jaren werden succesvolle gemeentelijke volksraadplegingen gehouden in ruim 500 Catalaanse dorpen en steden. Deze beweging vormde de basis van de indrukwekkende ketting met één miljoen deelnemers die op straat kwamen voor de Catalaanse onafhankelijkheid. Als de Catalanen straks een referendum mogen, kunnen, of durven organiseren, dan staat het vandaag vast dat de meerderheid voor de onafhankelijkheid zal stemmen. Dat blijkt vandaag namelijk ook al uit de peilingen. En dat alles is de verdienste geweest van een burgerbeweging, los van de politieke partijen.

Beste vrienden, ik zal u niet verhelen dat ik onder de indruk ben van deze evolutie in Catalonië en ik kan u ook aankondigen dat de Vlaamse Volksbeweging lering wil trekken uit het Catalaanse voorbeeld. De beweging hoeft helemaal niet stil te zitten afwachten van wat onze verkozenen vandaag en morgen in onze parlementen gaan doen of nalaten te doen. Onze beweging moet zelf de boer op.

Hier verderop in de straat staat de bus “Ja voor Vlaanderen”. In de komende jaren zal die bus meer en meer in het Vlaamse straatbeeld opduiken om te komen tot een kentering in de geesten. Maar we gaan ook met de Vlaamse Volksbeweging nagaan, of we een Vlaamse follow-up kunnen leveren van de Catalaanse referendumervaring. U zult er nog van horen.

We steken de handen uit de mouwen, maar, in afwachting daarvan, zoals beloofd, heffen we vandaag het glas, op de onafhankelijkheid.

Leven een onafhankelijk Vlaanderen,

Leven een onafhankelijk Schotland,

Leven een onafhankelijk Catalonië,

Leven een onafhankelijk Wallonië

Leve het zelfbeschikkingsrecht der volkeren.